

26వ అధ్యాయము

ఈ విశ్వమునందు కనిపించు ప్రతివస్తువు కేవలము భగవంతుని మాయచే సృష్టించబడినది. ఈ వస్తువులు నిజముగా నుండియుండలేదు. నిజముగా నుండునది ఒక్కటే. అదియే భగవంతుడు. చీకటిలో తాడునుగాని, దండమునుగాని చూచి పామునుకొనునట్లు, ప్రపంచములో కనిపించు వస్తువు బాహ్యమునకు అగుపడునట్లు గాన్పించును. గాని యంతర్గతముగా నున్న సత్యమును తెలిసికొనలేము. సద్గురువే మన బుద్ధియను అక్షులను దెరిపించి వస్తువులను సరిగా జూచునటుల జేయును. మన కగుపడునది నిజస్వరూపము కాదని గ్రహించెదము. కాబట్టి సద్గురుని ఆసలయిన దృష్టిని కలుగజేయుమని ప్రార్థింతముగాక! అదే సత్యదృష్టి.

ఆంతరిక పూజ

హేమాడ్వంతు మనకొక కొత్తరకము పూజావిధానమును బోధించుచున్నారు. సద్గురుని పాదములు కడుగుట కానందభాష్పములనే వేడినీళ్ళు నుపయోగించెదముగాక! స్వచ్ఛమైన ప్రేమయను చందనమును వారి శరీరమునకు పూసెదముగాక! దృఢవిశ్వాసమును వస్త్రముతో వారి శరీరమును కప్పెదముగాక! అష్టసాత్త్వికభావములనెడు ఎనిమిది తామరపుష్పములు సమర్పించెదము గాక. ఏకాగ్రచిత్తమును ఫలమును సమర్పించెదము గాక. భావమును బుక్కా వారి శిరముపై జల్లి భక్తియనే మొలత్రాడును కట్టెదము గాక. మన శిరస్సును వారి బొటన ప్రేళ్ళపై నుంచెదము గాక. సద్గురుని ఈ ప్రకారముగా నగలతో నలంకరించి మన సర్వస్వమును వారికి సమర్పింతము గాక. అట్టి ఆనందకరమైన పూజ చేసిన పిమ్మట ఇట్లు ప్రార్థించెదము గాక!

“మా మనస్సును అంతర్ముఖము చేయుము. దానిని లోపలవయిపు పోవునటుల జేయుము. నిత్యానిత్యములకు గల తారతమ్యమును దెలిసికొను శక్తి దయచేయుము. ప్రపంచ వస్తువులందు మాకు గల ఆసక్తిని పోగొట్టి మాకు ఆత్మసాక్షాత్కారము కలుగునట్లు చేయుము. మేము మా శరీరమును ప్రాణమును సర్వమును నీకు సమర్పించెదము. సుఖదుఃఖానుభవములు కలుగకుండునట్లు మా నేత్రములు నీవిగా చేయుము. మా శరీరమును మనస్సును నీ స్వాధీన మందుంచుకొనుచు నీ యిష్టము వచ్చినటుల చేయుము. మా చంచల మనస్సు నీ పాదముల చెంత విశ్రాంతి పొందుగాక.”

ఇక నీ అధ్యాయములోని కథలవైపు మరలుదము.

భక్త పంతు

ఒకనాడు పంతు అను భక్తుడు, మరొక సద్గురుని శిష్యుడు అదృష్టవశమున శిరిడికి వచ్చెను. అతనికి శిరిడికి పోవు ఇచ్చలేకుండెను. కాని తానొకటి తలచిన దైవమింకొకటి తలచునందురు. అతడు బి.బి. అండ్. సి.ఐ. రైల్వేలో పోవుచుండెను. అందులో అనేకులు స్నేహితులు, బంధువులు కలిసిరి. వారందరు శిరిడికి పోవుచుండిరి. వారందరు తమ వెంట రమ్మని కోరగా అతడు వారిని కాదన లేకుండెను. వారు బొంబాయిలో దిగిరి. పంతు నిర్హారంలో దిగెను. అచ్చట తన గురువును దర్శించి, శిరిడికి పోవుటకు అనుమతి పొంది, ఖర్చుల నిమిత్తము డబ్బును కూర్చుకొని యందరితో కలిసి శిరిడికి వచ్చెను. అందరు ఉదయమే శిరిడీ చేరి 11 గంటలకు మసీదుకు పోయిరి. బాబా పూజ కొరకు చేరిన భక్తుల గుంపును జూచి యందరు సంతసించిరి. కాని పంతుకు మూర్ఖ వచ్చి హఠాత్తుగా క్రోధపడెను. వారందరు భయపడిరి. అతనికి చైతన్యము కలిగించుటకు ప్రయత్నించిరి. అతని ముఖముపై నీళ్ళు చల్లగా బాబా కటాక్షముచే తెలివి వచ్చెను. నిద్రనుంచి లేచినవానివలె లేచి కూర్చుండెను. సర్వజ్ఞుడగు బాబా అతడు ఇంకొక గురువు తాలూకు శిష్యుడని గ్రహించి, నిర్భయముగా నుండుమని ధైర్యము చెప్పుచు తన గురువునందే భక్తి నిలుచునటుల నీ క్రింది విధముగా బలికెను. “ఏమైనను కానిండు. పట్టు విడువరాదు. నీ గురునియందే యాశ్రయము నిలుపుము; ఎల్లప్పుడు నిలకడగా నుండుము. ఎప్పుడు వారి ధ్యానమునందే మునిగి యుండుము.” పంతు ఈ మాటలయొక్క ప్రాముఖ్యమును గ్రహించెను. ఈ విధముగా తన సద్గురుని జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనెను. అతడు తన జీవితములో బాబా చేసిన యీ మేలును మరువలేదు.

హరిశ్చంద్ర పితలే

బొంబాయిలో హరిశ్చంద్ర పితలే యనునాతడుండెను. అతనికి మూర్ఖ రోగముతో బాధపడుచున్న కొడుకొకడు గలడు. ఇంగ్లీషు మందులను, ఆయుర్వేదము మందులను కూడా వాడెను గాని జబ్బు కుదురలేదు. కావున యోగుల పాదములపయి బడుటయనే సాధన మొక్కటే మిగిలెను. 15వ అధ్యాయమందు చక్కని కీర్తనలచే దాసగణు బాబా కీర్తిని బొంబాయి ప్రెసిడెన్సీలో వెల్లడి చేసెనని తెలుసుకొంటిమి. 1910లో పితలే అట్టి కథలు కొన్నిటిని వినెను. వానినుండి, యితరులు చెప్పినదానినుండి, బాబా తన దృష్టిచేతను, స్పర్శ చేతను, బాగుకానట్టి

జబ్బులను బాగు చేయునని గ్రహించెను. సాయిబాబాను జూచుటకు మనస్సులో కోరిక పుట్టెను. సర్వవిధముల సన్నాహమై, బహుమానములను వెంట దీసికొని పండ్ల బుట్టలను బట్టుకొని భార్యాబిడ్డలతో శిరిడికి వచ్చెను. అతడు మసీదుకు బోయెను. బాబాకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేసెను. తన రోగి కొడుకును బాబా పాదములపై వైచెను. బాబా యా బిడ్డవైపు చూడగనే యొక వింత జరిగెను. పిల్లవాడు వెంటనే కండ్లు గిట్టున తిప్పి చైతన్యము తప్పి నేలపై బడెను. అతని నోట చొంగ కారెను. అతని శరీరమున చెమట పట్టెను. అతడు చచ్చినవానివలె పడెను. దీనిని జూచి తల్లిదండ్రులు మిక్కిలి భయపడిరి. అటువంటి మూర్ఖులు వచ్చుచుండెనుగాని యీ మూర్ఖ చాలాసేపటివరకుండెను. తల్లి కంటినీరు వరదలుగా కారుచుండెను. ఆమె యేడ్చుటకు మొదలిడెను. ఆమె స్థితి దొంగలనుండి తప్పించుకొనవలెనని యొక గృహము లొనికి పరుగెత్తగా అది తన నెత్తిపై బడినట్లు, వులికి భయపడి పారిపోయి కసాయివాని చేతిలో పడిన ఆవువలె, ఎండచే బాధపడి చెట్టు నీడకు పోగా నది బాటసారిపై బడినట్లు, లేదా భక్తుడు దేవాలయమునకు పోగా అది వానిపై కూలినట్లుండెను.

ఆమె యిటులేడ్చుచుండగా బాబా యామె నిటుల ఓదార్చెను. “ఇటులేడ్వవలదు. కొంత సేపాగుము. ఓపికతో నుండుము. కుట్టవానిని బసకు దీసికొని పొమ్ము. అరగంటలో వానికి చైతన్యము వచ్చును.” బాబా చెప్పిన ప్రకారము వారు నెరవేర్చిరి. బాబా మాటలు యథార్థము లయ్యెను. వాడలోనికి దీసికొని పోగానే కుట్టవానికి చైతన్యము వచ్చెను. పితలే కుటుంబమంతయు సంతోషించిరి. వారి సంశయములన్నియు దీరెను. పితలే బాబా దర్శనమునకై భార్యతో మసీదుకు వచ్చెను. వారు బాబాపాదములకు వినయముతో సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి వారి పాదముల నొత్తుచు కూర్చుండిరి. మనస్సులో బాబా చేసిన యుపకారమునకు నమస్కరించుచుండిరి. బాబా చిరునవ్వుతో నిట్లనిరి. “నీ యాలోచనలు, సంశయములు, భయోత్పాతములు, ఇప్పుడు చల్లబడినవా? ఎవరికయితే నమ్మకము ఓపిక గలదో, వారిని తప్పక భగవంతుడు రక్షించును.” పితలే ధనికుడు, మరియుద గలవాడు. అతడందరికి అపరిమితముగా మిత్రాన్ని పంచిపెట్టెను. బాబాకు చక్కని పండ్లను తాంబూలము నిచ్చెను. పితలే భార్య సాత్వికురాలు. ఆమె నిరాడంబరత, ప్రేమభక్తులతో నిండియుండెను. ఆమె స్థంభమునకు దగ్గరగా కూర్చొని బాబావైపు దృష్టినిగిడ్చి కండ్లనుండి యానందభాష్పములు రాల్చుచుండెను. ఆమె స్నేహ ప్రేమ భావములను గని బాబా మిక్కిలి సంతోషి చెందెను. దేవునివలె యోగీశ్వరుల కూడ తమ భక్తులపయి నాధారపడెదరు. ఏ భక్తుడు హృదయపూర్వకముగను, మనఃపూర్వకముగను పూజించి శరణు వేడునో వానికి భగవంతుడు తోడ్పడును. వారు కొద్దిరోజులు బాబా వద్ద సుఖముగా నున్న పిమ్మట ఇంటికి పోవనిశ్చయించి, బాబా దర్శనమునకయి మసీదుకు వచ్చిరి. బాబా వారికి ఊదీ ప్రసాదమిచ్చి ఆశీర్వదించెను. పితలేను దగ్గరికి బిలిచి యిట్లనెను. “బాబూ! అంతకుముందు 2 రూపాయలిచ్చియుంటిని. ఇప్పుడు 3 రూపాయలిచ్చుచున్నాను. వీనిని మీ పూజామందిరములో బెట్టుకొని పూజింపుము. నీవు మేలు

పొందెదవు.” పితలే వీనిని ప్రసాదముగా సంగీకరించెను. బాబాకు సాష్టాంగసమస్కారము చేసి యాశీర్వచనములకయి ప్రార్థించెను. ఇదే తాను శిరిడీ పోవుట మొదటిసారి గనుక, అంతకుముందు 2 రూపాయలిచ్చెనను బాబా మాటల యర్థమును గ్రహింపలేకుండెను. దీనిని తెలిసికొనవలెనని కుతూహలపడెను గాని బాబా యూరకొనెను.

స్వగృహమునకు పోయి తన ముదుసలి తల్లికి ఈ వృత్తాంతమంతయు చెప్పి బాబా యంతకు ముందు రెండురూపాయలిచ్చెననెను, అదేమియని యడిగెను. ఆమె తన పుత్రునితో నిట్లనెను: “నీ కొడుకుతో నీవిప్పుడు శిరిడీకి పోయినట్లు, మీ తండ్రి నిన్ను దీసికొని అక్కల్ కోట్కర్ మహారాజుగారి వద్దకు బోయెను. ఆ మహారాజు కూడ సిద్ధపురుషుడు; పూర్ణయోగి, సర్వజ్ఞుడు, దయాళువు. మీ తండ్రి నిర్మలమైన భక్తుడు కనుక ఆయన పూజను స్వామి ఆమోదించిరి. వారు మీ తండ్రికి రెండు రూపాయలిచ్చి మందిరములో బెట్టి పూజింపుమనిరి. మీ తండ్రిగారు చనిపోవువరకు వానిని పూజించుచుండిరి. అటు పిమ్మట పూజ ఆగిపోయినది. రూపాయలు పోయినవి. కొన్ని సంవత్సరముల పిమ్మట రూపాయల సంగతి పూర్తిగా మరచితిమి. నీవదృష్టవంతుడ వగుటచే, అక్కల్ కోట్కర్ మహారాజు శ్రీ సాయిరూపములో గనిపించి నీ కర్తవ్యమును జ్ఞప్తికి దెచ్చి, నీకష్టములను తప్పింప జూచుచున్నారు. కాబట్టి యిక మీదట జాగ్రత్తగా నుండుము. సంశయములను దురాలోచనములను విడుపుము. మీ తాతముత్తాతల యాచారము ప్రకారము నడుపుము. సత్ప్రవర్తనము నవలంబింపుము. కుటుంబదైవములను పూజింపుము. రూపాయలను పూజింపుము. వాని విలువను గ్రహించి, వాటిని శ్రద్ధగా పూజించి, మహాత్ముల యాశీర్వచనము దొరికినందుకు గర్వించుము. శ్రీసాయి నీలోనున్న భక్తిని మేలు కొల్పినారు. నీ మేలుకొరకు దాని సభివృద్ధి చేసికొనుము.” తల్లి మాటలు విని పితలే మిక్కిలి సంతోషించెను. శ్రీసాయియొక్క సర్వాంతర్యామిత్వమునందు, వారి శక్తియందు అతనికి నమ్మకము కలిగెను. వారి దర్శన ప్రాముఖ్యమును గ్రహించెను. అప్పటినుండి తన నడవడి గూర్చి చాలా జాగ్రత్తగా నుండెను.

అంబాడేకర్ గారు

పూనానివాసి గోపాల నారాయణ అంబాడేకర్ బాబా భక్తుడు. అతడు అబ్కారి డిపార్టుమెంటులో 10 సం॥లు నౌకరి చేసెను. తాణా జిల్లాలోను, జవ్హర్ స్టేట్ లోను ఆయన ఉద్యోగములను జేసి విరమించుకొనెను. మరొక ఉద్యోగము కొరకు ప్రయత్నించెను. కాని ఫలించలేదు. అతడనేక కష్టముల పాలయ్యెను. అతని స్థితి రానురాను అసంతృప్తికరముగా నుండెను. ఈ ప్రకారము 7 ఏండ్లు గడచెను. అతడు ప్రతి

సంవత్సరము శిరిడికి పోవుచు బాబాకు తన కష్టములు చెప్పుచుండెడివాడు. 1916లో నతని స్థితి చాలా హీనముగా నుండుటచే శిరిడిలో ప్రాణత్యాగము చేయ నిశ్చయించుకొనెను. అతడు భార్యతో శిరిడికి వచ్చి రెండు మాసములుండెను. దీక్షిత్ వాడాకు ముందున్న యెడ్లబండి మీద కూర్చొని ఒకనాడు రాత్రి దగ్గరనున్న నూతిలో బడి చావలెనని నిశ్చయించుకొనెను. అతడీ ప్రకారము చేయ నిశ్చయించుకొనగానే బాబా మరియొకటి చేయ నిశ్చయించెను. కొన్ని అడుగుల దూరమున నొక హోటలుండెను. దాని యజమాని సగుణమేరు నాయక్. అతడు బాబా భక్తుడు. అతడు అంబాడేకర్ను బిలచి అక్కల్కోట్కర్ మహారాజుగారి చరిత్రను చదివితినా? యని యడుగుచు పుస్తకము నిచ్చెను. అంబాడేకర్ దానిని తీసుకొని చదువనెంచెను. పుస్తకము తెరుచుసరికి ఈ కథ వచ్చెను. అక్కల్కోట్కర్ మహారాజుగారి కాలములో ఒక భక్తుడు బాగుకానట్టి దీర్ఘరోగముచే బాధపడుచుండెను. బాధను సహించలేక నిరాశజెంది బావిలోదుమికెను. వెంటనే మహారాజు వచ్చి వానిని బావిలోనుంచి బయటకు దీసి యిట్లనెను. “గతజన్మ పాపపుణ్యములను నీవు అనుభవించక తప్పదు. కర్మానుభవము పూర్తికాకున్నచో ప్రాణత్యాగము నీకు తోడ్పడదు. నీవింకొక జన్మమెత్తి బాధ యనుభవించవలెను. చచ్చుటకు ముందు కొంతకాలమేల నీ కర్మ ననుభవించరాదు? గత జన్మముల పాపముల నేల తుడిచి వేయరాదు? దానిని శాశ్వతముగా పోవునట్లు జేయుము.”

సమయోచితమైన ఈ కథను చదివి అంబాడేకర్ మిగుల నాశ్చర్యపడెను. వాని మనస్సు కరగెను. బాబా సలహా యీ ప్రకారముగా లభింపనిచో వాడు చచ్చియే యుండును. బాబా సర్వజ్ఞత్వమును, దయాళుత్వమును జూచి అంబాడేకరుకు బాబా యందు నమ్మకము బలపడి అతని భక్తి దృఢమయ్యెను. అతని తండ్రి అక్కల్ కోట్కర్ మహారాజు భక్తుడు. కాన కొడుకు కూడ తండ్రివలె భక్తుడు కావలెనని బాబా కోరిక. అతడు బాబా యాశీర్వచనమును పొందెను. వాని శ్రేయస్సు వృద్ధిపొందెను. జ్యోతిషము చదివి అందులో ప్రావీణ్యము సంపాదించి దాని ద్వారా తన పరిస్థితి బాగు చేసికొనెను. కావలసినంత ధనమును సంపాదించుకొనగలిగెను. మిగత జీవితమంతయు సుఖముగా గడపెను.